

SIMON
JIMENEZ
ZTRACENÍ
PTÁCI

„To nejlepší, čím může sci-fi být.“

KIRKUS

HOST

SIMON JIMENEZ ZTRACENÍ PTÁCI

PŘELOŽIL JAN ŠKROB

BRNO 2023

The background of the cover is a dark, starry space. A large, glowing planet or moon is visible in the upper right. In the lower half, a sleek, futuristic spacecraft is shown in flight, leaving a bright, curved trail of light behind it. The overall color palette is dark with highlights of gold and white.

The Vanished Birds

Copyright © 2020 by Simon Jimenez

All rights reserved

Cover design by Julia Lloyd

Cover pictures by diversepixel / Shutterstock.com

and by © Philcold / Dreamstime.com

Translation © Jan Škrob, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

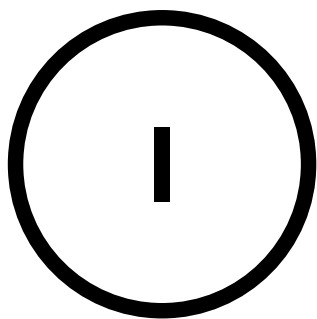
ISBN 978-80-275-1889-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1890-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1891-3 (MobiPocket)

*Mámě a tátovi,
nejpodivnějším lidem, které jsem kdy poznal*

1

— ŠEST SKLIZNÍ —

Narodil se s jedním prstem navíc. Oblým kouskem masa a kosti vedle pravého malíčku. Doktor znepokojené rodiče uklidňoval a vysvětloval jim, že je výrůstek naprosto neškodný. „Na druhou stranu,“ pokračoval a rozvazoval přitom malý váček, „na práci na dhúbovém poli stačí deset prstů.“ Uspal dítě kouřem z bylin a výrůstek odřízl vypalovacím nožem. Matka sice věděla, že dítě ve spánku navozeném medicínou necítí bolest, ale když doktor oddělil výrůstek od jeho ruky, trhla sebou, přitiskla si nemluvně k prsu a doufala, že až se probudí, nebude mít na tu bolest žádnou vzpomínku, zatímco její manžel, neschopný ani v takové situaci odolat hédonismu, se zhluboka nadechl doktorova bylinného dýmu a přišla k němu vidina budoucnosti — v rozšířených zorničkách zahlédl svého syna, už dospělého, pohledného a silného, s velkým domem na kopci. Nového guvernéra Páté vesnice. Na památku té vidiny nechal prst uvařit, aby odpadlo maso, a kosti vložil do skleněné nádoby s korkovou zátkou, kterou za tesklivých dní třásl, naslouchal chřestění těch dobrých znamení a šeptal svému děťátku: „Jednou to tady celé povedeš.“ Chlapeček mu vrněl v náručí, ještě moc malý na to, aby rozpoznal drobné a různorodé úskoky, kterými se ho život chystal udržet na místě.

Začali mu říkat Kaeda — starým jménem tohoto světa.

Kaeda se na jizvu na své pravé ruce, jejíž tvar se postupem let měnil, naučil být hrdý. Když mu bylo sedm, vlnila se zahojená tkáň na straně jeho dlaně jako rozbouřená řeka. Rád to místo ukazoval dětem, když ho o to požádaly, a chichotal se, zatímco mu tam s nakrabaceným obočím hladily kůži, zaujaté a zároveň znepokojené její texturou. Některé děti říkaly, že je prokletý; to byly děti, které rodiče naučili, aby nedůvěřovaly ničemu, co se vymyká. Těm strkal jizvu pod nos, aby před ní nemohly uniknout. Opakoval přitom slova svého otce: „Jednou to tady celé povedu!“ a čistě silou vůle je přesvědčoval, že je jizva na jeho ruce šťastné znamení.

Měl přirozené charisma. Pečovatelky na něj nedaly dopustit a ostatní děti hrály hry, které chtěl hrát on, a věřily stejným věcem jako on. Tedy až na dívku jménem Čhige, která nevynechala jedinou příležitost odporovat jeho bláznivým tvrzením a úplně se mu vyrovnala pýchou, když se stavěla proti jeho potřeštěným teoriím o tom, proč je nebe rudé a proč se vůně vzduchu v průběhu dne mění; proč ráno všechno voní jemně a sladce a za soumraku kysele jako ovoce kiri. „A na té tvojí jizvě není nic úžasného!“ křičela Čhige. „Jenom značí, že ses narodil blbě!“ Zápasili ve žluté trávě, dokud je od sebe pečovatelky neoddělily. Většinu dní se prali jako psi, ale navzdory tomu, že si občas cestou domů lízal rány, ho žádná z těch rvaček nikdy nevyvedla z míry. Byl si jistý, že Čhige jenom žárlí, protože to byl on, a ne ona, kdo byl předurčen k velkoleposti — i když nevěděl, co za velkolepost to má být, a nedozvěděl se to až do dne, kdy se objevili cizinci.

Předtím znal jenom příběhy, které mu vyprávěli rodiče: jak každých patnáct let cizinci protrhnou nebe svými loděmi z látky a kovu a přistanou v pláních na východ od vesnice, aby naložili úrodu dhúbových semínek. Otec mu říkal, že se tomuto mimořádnému dni říká Den vylovení a že se na každý Den vylovení koná velká oslava pro cizince i zemědělce. „Oslava, na kterou jen tak

nezapomeneš,“ sliboval. Matka se ve vedlejší místnosti zasmála. „Jestli to nepřeženeš s pitím.“

„Pití je půlka celé zábavy,“ opáčil otec.

Před svým prvním Dnem vylodění Kaeda nemohl usnout. Pořád musel myslet na všechny ty příběhy; na nové tváře, které uvidí, nové ruce bez fialových skvrn z dhúbových polí. Díval se z malého okénka svého pokoje na černou oblohu posetou hvězdami. Nelámal si hlavu s tím, že už je pozdě, a představoval si, jaké by bylo přeskakovat z jedné hvězdy na druhou. A co je tam na druhé straně asi za místa. Když pro něj ráno přišla matka, byl vyčerpaný, protože do těch představ dal veškerou energii. Neochotně si nazul sandály, a když s ostatními vesničany pochodovali k východním pláním, hlasitě si stěžoval a žadonil o chvíli odpočinku, až si jeho otec povzdechl a vzal si ho na záda, kde střídavě dřímал a zase se budil, neuvědomoval si čas ani prostor, jen teplý a hutný pach otcova ramene — jako oharky pohasínajícího ohně.

Spal.

A pak se nebe protrhlo a on se s výkřikem probudil a jeho otec se smál a on sledoval otcův prst, který ukazoval nahoru, kde se na pozadí rudého nebe nad linií horizontu klenulo dvanáct tenkých zelených čar, jejichž konce se pořád zvětšovaly, dokud během necelých dvou minut na travnaté ploše nepřistála obří kovová monstra, jedno po druhém, vždycky s žuchnutím, které otřásló zemí. Jejich vibrace mu rozechvívaly srdce, jež teď cítil až v krku, protože mu došlo, že ještě nikdy neviděl nic tak obrovského, nic tak komplikovaného jako jejich látková křídla a panely trupů lesknoucí se na slunci, že neslyšel nic jako rachocení dveří jejich hangárů, které dopadly na zem jako čelisti uprostřed výkřiku, že nikdy nespatřil nic jako lidi, kteří vystupovali zevnitř, s kůží nejrůznějších odstínů, někteří světlejší než on a jiní zase tmavší, oblečení v šatech, jež vypadaly jako utkané ze světla hvězd. S náhlým návaem nevolnosti se jeho svět začal prudce rozpínat, aby vůbec mohl pojmout šíři tak neskutečného množství věcí.

Celý se třásl. A pak se počural. Jeho otec zaklel a položil ho na zem, znechucený skvrnou na svých zádech.

Cizince zavedli k poduškáms uprostřed Páté vesnice. Na objemných tácech se podávaly poháry s pálenkou a talíře dhúbového pečiva — podlouhlého, fialového a křehkého. Kaeda na cizince ze svého místa neviděl, což bylo jen mírné zklamání — cpal do sebe totiž sladké housky a líl si do hrdla poháry šťávy, mezi pohybujícími se těly jeho rodičů mu bylo teplo a příjemně a líbilo se mu praskání, které se ozývalo, když jeho matka železnými prsty louskala ořechy, i dunění opilého a radostného smíchu jeho otce. Prožíval takovou spokojenost se světem, že se dokonce usmál i na Čhige, která seděla se svojí rodinou na druhé straně dlouhého stolu, a ona se na něj — vyvedená z míry — usmála taky a lehce zamávala, načež se otočila zpátky ke svému strýci, jenž zrovna vyprávěl další příběh o Hladové příšeře z jižního lesa — jednu ze strašidelných historek, které později té noci děti děsily, až nemohly spát a v očekávání, že je příšera sežere, zíraly do tmavých koutů svých pokojů. Dospělí se chechtali, až se za břicho popadali.

Když skončil banket a začalo se nezřízeně pít, pečovatelky a čerství rodiče odvedli děti zpátky domů. Kaeda ale ještě nezažil dost — ještě se nesetkal s žádným cizincem —, a tak si usmyslel, že ze skupinky uteče. Řekl kamarádu Sadovi, aby pečovatelkám nalhal, že běžel domů napřed, a než stačil Sado vůbec kývnout, chlapec byl ten tam, tiskl se ke stěnám přízemních domů a hnal se zpátky k ohni a těžkému pachu kořalky.

A právě tam, na konci uličky, než se cesta začala rozšiřovat v náměstí, ji uviděl: na lavičce seděla osamělá žena a v ohni se rýsovala její silueta.

Měla u úst dřevěnou flétnu. Její prsty kmitaly po nástroji sem a tam. Hrála hudbu, která Kaedovi připomínala hvízdání větru v pootevřených dveřích. Pozoroval ji ze stínů. I když seděla, zdálo se mu, že je vysoká. Měla černou pleť, vlasy oholené až na kůži a oblečená byla prostěji než její přátelé: svrchní část jejího oděvu

byla bílá s límcem vykrojeným až k hrudní kosti a spodní černá obepínala křivky jejích nohou. S každým tónem, který na flétnu zahrála, oheň před nimi tančil, nebo snad naopak oheň ovlivňoval hudbu nebo to byly hvězdy nebo všechno najednou v propojené harmonii. Tou písní byla sama noc. Byla ve zpěvu jeho krajanů, tančících kolem ohně, a byla ve vůni ovoce a kouře ve vzduchu; byla ve světle, zachycená v korálcích potu na její klíční kosti. Byla všude. Ženin dech se prudce hnal dřevěnou trubičkou a rozdmýchával teplo v jeho břicho, radostně ho okouzloval, dokud k němu nezvedla velké oči a nespátřila ho.

Hudba skončila.

Promluvila dvěma hlasy, jedním v jazyce, kterému nerozuměl, a druhým v tom jeho. Znělo to, jako by ji pronásledoval její vlastní duch, jako by sama sobě byla vzdálenou ozvěnou. Byl moc mladý, aby ve zdvojeném hlase rozpoznal funkci jejího překladače, a místo toho si myslel, že jsou to nějaká cizinecká kouzla.

„Líbilo se ti to?“ zeptala se. Myslela tím hudbu.

Přikývl. Postavila se a přišla k němu. Měla dlouhý stín, táhl se kolem něj až k tmavému obrubníku na konci uličky. Instinktivně se mu zachtělo utéct, jako by něco v něm vědělo, že když zůstane, už nebude cesty zpět, ale rozhodl se ten pocit ignorovat a tvrdohlavě se posadil na zem. Sehnula se a podívala se mu přímo do očí. Byla tak blízko, že cítil květinovou vůni její kůže.

„Vezmi si ji,“ řekl její zdvojený hlas. Podávala mu flétnu.

Když si od ní dar bral, jejich prsty se zlehka dotkly. Pevně si flétnu tiskl k hrudi, ona na něj shlížela s úsměvem, kterého jsou schopni jenom dospělí — veselým i smutným zároveň —, a pak ji sledoval, jak se otáčí a míří k ohni, zatímco se mu její podoba zarývala do lebky. V tu chvíli ještě nevěděl, že tam ta podoba zůstane dlouhé roky. Věděl jenom, že ho teplo, jež cítil při pohledu na to, jak odchází, uspokojuje i děsí.

Přitiskl si flétnu ke rtům, náustek byl ještě vlhký.

Ráno z ohniště zbyl jenom studený popel a návštěvníci byli pryč. Semena, která sklídili jeho lidé, vzali s sebou. Flétu si nechal u postele. Rodičům řekl, že to byl dar, což si jeho otec — stejně jako jeho jedenáctý prst — vyložil jako předzvěst dobrých věcí, které mají přijít, a matka to brala za další nudnou událost v běhu světa. Hrál, když se cítil osamělý, vleže na slaměné střeše jejich domu, foukal do náustku, až z toho ochraptěl, a nikdy tóny netrefoval úplně správně. Vyplňoval svoje noci neobratnými, upřímnými melodiemi. Písněmi, které se až k zbláznění opakovaly.

Nejdřív přišly nevinné sny: ukazoval jí svou zemi, učil ji pravidla her, jež hráli s přáteli — „zvedni nohu nad koleno, dej si prst na nos a zazpívej pozpátku píseň noci sklizně“. V těchhle snech vždycky poslouchala a nikdy mu neskákala do řeči. Líbila se jí jeho jizva na ruce a říkala mu, že je moc statečný. Pak přišly ty další sny: tiché, mokré sny, v nichž seděla v nohách jeho postele, tiskla prst k jeho palci u nohy a pak mu přejížděla po nártu, po holém lýtku a stehně a zanechávala za sebou elektrickou stopu, až přišel zkrat, exploze.

A potom mu bylo čtrnáct.

Kaeda začal pracovat na dhúbových polích. Pracoval společně se svými rodiči, kteří ho naučili, jak z dřene stonku vymačkat rosolovitá fialová semínka, jak ty křehoučké věci skládat do proutěné mísy, jak třemi přesnými údery useknout u kořene prázdný stonek mačetou. Když mu to začalo jít, přidělili mu políčko dál po cestě, kde pracoval spolu s Čhige a dalšími, které znal od vidění. Práce mu z těla odsekala mladistvou hmotu a nahradila ji tvrdými a užitečnými svaly, které se mu zevnitř obtiskávaly do kůže jako spousta malých pěstiček. Ženy si toho všimly a někteří muži taky. Všimla si toho i Čhige. Jejich dětské soupeření se pomaličku překlopilo do kamarádské hravosti. Jejich společné žertíky získaly nádech něčeho nepoznatelného a vzrušujícího, mezi řadami stonků se na sebe poočku dívali a navzájem pozorovali pohyby svých těl.

Později během období vlhka se ho po cestě zpátky do města — rychle, jako by se tak snažila překonat vlastní nervozitu — zeptala, jestli ho přitahuje. Zakopl o uzel v hlíně. Řekl, že ano. A bylo to tak. Ale když se té noci osahávali za jednou ze skladovacích chýší a na kůži, již si sáli, se jim dělaly podlitiny, líbal Kaeda jinou ženu, zatímco oheň olizoval jeho tvář a ona svým zdvojeným hlasem šeptala spálená tajemství tohoto světa.

Jeho vztah s Čhige neměl dlouhého trvání. Oběma jim bylo jasné, že je myšlenkami jinde. Když spolu leželi, nedíval se na ni, když procházeli vesnicí na setkání s přáteli, držel ji za ruku jen ochable, a když se hádali, vždycky odcházel, jako by mu nestálo za to vymýšlet odpověď, natož řešení. Konec byl tichý a náhlý. Viděl ji, jak se na náměstí drží za ruku s jiným chlapcem, který pracoval na jiném poli. S Yottem. Byl to milý chlapec a podle Kaedova názoru taky hloupý, mačetou se oháněl neohrabaně. Čhige si nevybrala dobře. Nic jí o tom ale neříkal a mlčky prošel kolem nich. Nemluvili spolu potom roky.

Mezitím měl další milenky, s nimiž nikdy nevydržel déle než měsíc, protože mu vždycky připadaly v něčem nedostačující — nebyly dost vysoké, dost silné, dost chytré, ale skutečný důvod za tím vším zůstával stejný: žádná z nich nebyla *ona*.

Když doma ležel na slaměné střeše a díval se na hvězdy, byl schopen uvěřit, že tam někde daleko myslí i ona na něj.

Jeho první džbáněk kořalky otevřeli v den jeho patnáctých narozenin a obsah mu vylili na hlavu — kyselý křest, který ho uváděl do světa dospělých, v noci popíjejících a ráno zaplavujících fialová pole. „Tady začíná tvůj život,“ křičel jeho opilý otec, svíral synovu tvář v mozolnatých dlaních, znovu a znovu ho líbal na čelo a k tomu přidal i starou odrhovačku: „Jednou to tu celé povedeš.“ Kaedovi se pod otcovými dusivými polibky zdálo, že všechna ta dobrá znamení byla vždycky v nějaké vzdálené budoucnosti, a ne právě teď.

„Jen počkej a uvidíš.“

A tak čekal.

Když přišel další Den vylodění, bylo mu dvacet dva. Zrovna pracoval na poli a vymačkával ze stonku poslední semena, když do něj Sado strčil loktem a ukázal na nebe. Mraky probodávalo dvanáct zelených linek, které mizely na východě za obzorem vysokých stonků. „Jsou tady,“ vydechl Sado. Kaeda přikývl. Při strhávání kůry z dalšího stonku se mu chvěly ruce, protože se bál, aby stihl naplnit svoji kvótu. Táhl pak koše na kolech plné semen zpátky do vesnice. Přítel ho nabádal, aby tlumil svoje nadšení, protože i kdyby mezi nimi byla i ona, bylo dost dobře možné, že si ho nebude pamatovat, ale Kaeda se zazubil a odpověděl: „To doufám, že nebude,“ protože nechtěl, aby v něm viděla chlapce jako před lety, ale muže, který je hoden toho, aby s ním strávil noc.

„Až tě odmítne,“ plácl ho Sado do ramene, „pojď se napít se mnou a všemi ostatními osamocenými chudáky.“

Kaeda se zasmál. Vyrazil ze sebe začátek písně návratu a usmíval se, když slyšel, jak se píseň šíří řadou pochodujících rolníků s hlasy plnými očekávání nadcházejících slavností. Odvezli slamené koše do sběrné budovy, aby je zvážili a uložili, a jakmile dopravili na místo poslední koš, rozběhli se domů a oblékli si sváteční kalhoty a pláště. Když dorazili, oheň už hořel. Kaeda vzal z dlouhého stolu džbáněk a zhluboka se napil, aby si dodal odvahy, než se jí vydá hledat. Celé náměstí tepalo stíny tanečnicků kolem ohně, země se jim otáčela pod nohama, a jak se kolem něj míhaly tváře a žádná z nich nebyla její, začal v něm hlodat strach, že se možná nevrátila — ale potom koutkem oka zahlédl tu uličku zalitou světlem a ji na lavičce, jak s klidným úsměvem sleduje oheň a tanečnický.

Věděl, že pro ni čas plyne jinak, ale stejně ho šokovalo, jak moc se podobá snům, které se mu o ní zdály — jak málo zestárla. Narovnal se a vypjal prsa v předstírané statečnosti, která vzala za své, když se při představování zakoktal u jednoduchých slabik

vlastního jména. Cizinka se na něj i tak usmála, na křivce jejích jemných rtů spočinulo světlo a jemu jako by pukla hrud'. Všechno, co v sobě držel celých těch patnáct let, se vyvalilo na zem k jejím nohám. Chaotická změť touhy.

„Ahoj,“ pozdravila.

Jmenovala se Nia Imani. Pověděla mu, že je to staré jméno z doby, kdy byla Země ještě celá, ale když se jí zeptal, jestli jí to jméno dal otec nebo matka, usmála se a začala místo toho mluvit o své práci.

Přibližnou povahu jejího cestování už znal. Guvernér se tématu věnoval v každém utahaném uvítacím projevu, který v polích pronášel. Když ale popisovala svoje tělesné pocity ve chvílích, kdy její loď opouští tuto realitu a vplouvá do jiné, i tak napjatě poslouchal. Řekla mu, že se o tom mluví jako o Kapesním vesmíru. Vesmíru, kde čas plyne jinak. Představoval si, co mu řekla, že si má představovat: černý oceán, s proudy a víry a vlnami prodlužujícími vteřiny v hodiny a roky. Některé proudy čas natahovaly donekonečna a jiné jenom o pár okamžiků. Vždycky v tom však byla časová nerovnováha. „Můžeme takhle cestovat na dlouhé vzdálenosti,“ vysvětlovala, „ale vždycky když se vrátíme, je něco jinak. Na téhle trase přilétáme s Vytrvalým proudem a odlétáme s Rozptýleným. Tyhle proudy mají specifický časový diferenciál. Odvézt vaši úrodu na místo určení a vrátit se pro další náklad mi trvá osm měsíců, ale pro tebe je to...“

„Patnáct let,“ dokončil za ni větu, protože to číslo dobře znal, každý rok si pomalu prošel. „A jaké to je, když se vrátíš domů a tvoji přátelé jsou starší, ale ty ne?“

„Někdy smutné,“ usmála se pak, „ale někdy i dobré.“ Pověděla mu, že ji společnost Umbai najala na šest nákladních cyklů. Tohle byl její druhý.

„Takže se vrátíš ještě čtyřikrát.“

„Ano,“ přisvědčila. „Jenom čtyřikrát.“ A potom: „Víš jistě, že jsme se ještě nepotkali?“ a on ji ujistil, že ano, že se rozhodně ještě

nepotkali, a měl strach, že pravda vyjde najevo, že se kouzlo noci sesype a ona ho pohladí po hlavě jako malého chlapce, kterým byl, a popřeje mu dobrou noc. Ale ona už dál nenaléhala a místo toho se ho zeptala na povahu jeho práce. Znovu vypjal hrud. „Na svém poli jsem nejlepší, pátý nejrychlejší ve vesnici.“ Pověděl jí o obdobích vlhka, kdy byla pustá pole pokrytá řídkou bílou mlhou, o nejlepším čase na sázení nových stonků i o tom, jak se kořeny vyživují z vlhka ve vzduchu a cukru v rozbrázděné hlíně. „Semena sklízíme, když do sebe nebe nasává vlhkost. Po celodenní práci máš fialové ruce.“ Ukázal jí dlaň pokrytou nafialovělymi skvrnami, a když mu po ní přejela prstem, zachvěl se.

„Jsi na svoji práci hrdý,“ poznamenala. Nebyla to otázka.

„To jsem,“ souhlasil, i když to nebyla vždycky pravda. Většinou mu práce připadala moc obyčejná, občas úmorně nudná, nikdy výjimečná. Když však dnes večer ona naslouchala každému jeho slovu, působila jeho práce důležitě — jako něco, co ho přesahuje. Mluvil, až už nezbývala žádná další slova, téma bylo vyčerpáno, ale vzduch mezi nimi ještě bouřil energií. Její ruka spočívala na lavičce vedle jeho rozechvělých prstů. Polkl.

„Jsi moc krásná,“ řekl.

Ta slova mu vypadla z úst jako kamení.

Ale ona je přesto posbírala, jedno po druhém, a pověděla mu, že i on je krásný, a v tu chvíli v jejích očích zahlédl tutéž touhu. Prošel za ní chumlem tanečníků, kolem dlouhých stolů, kde se jedlo, kolem Sada a dalších nezadaných mužů, kteří pili a navzájem se utěšovali, a když společně s cizinkou odcházel ze slavnosti, samou žárlivostí si hryzali rty. Kolem Čhige, která se mu podívala do očí jenom na vteřinu, načež se zase obrátila ke svému manželovi a pevně mu ovinula paži kolem širokého pasu.

Šli po zšerelé cestě, on opile vrávoral na rozježděné hlíně, zatímco Nia kráčela vedle něj, pevně a s rovnými zády a po očku se na něj dívala s okouzlujícím úsměvem. Chtěl se zastavit, aby si zapamatoval ten pohled na ni na pozadí svého města, ale ona

mu zepředu zajela rukou do kalhot, sevřela jeho ztopořený penis a stáhla ho dolů z mírného svahu za velký balvan, kde ho pánví přirazila k zemi, ruce pevně přitiskla na jeho hrudník, takže tak musel zůstat a rukama svíral její prsa, její pas, cokoli, co ho mohlo udržet připoutaného k jeho snu, dokud nebylo po všem a oni spolu neleželi v trávě nazí a vyčerpaní. Položila mu hlavu na hrud, ruku na břicho a vahou vlastního těla ho tlačila k zemi způsobem, který se mu líbil. Oba se tím okamžikem nechávali unášet. Z pocitu naprosté spokojenosti si začal broukat píseň. Píseň určenou konci těžkého dne. Když se ho zeptala, co si brouká, pověděl jí o písni návratu. „To zpíváme, když se vracíme z polí a máme hotovou práci,“ vysvětlil jí. Prsty ji hladil po žíle na spánku. „Je to píseň smlouvání. *Vezmi si den, ale nech mi noc.*“

„Je hezká,“ povzdychla si. „Zazpívej ji ještě.“

A to taky udělal, zavinul píseň samu do sebe jako strunu kolem prstu, jako lano, které jim svazovalo těla k sobě, dokud neusnula. A zatímco spala, on naslouchal noci. Cvrkotu brouků. Vánku, který hvízdal v polích a zvedal se do nebe. Jejím dechu. Nesourodému mumlání jejích snů.

A už věděl, co chce.

Šťouchal jí do ramene, dokud se nepohnula.

„Můžu letět s tebou?“ zeptal se.

Pootevřela oči jen natolik, aby viděla jeho siluetu.

„Kam?“ zeptala se.

Srdce mu poskočilo. „Kamkoli.“

Jednou mrkla a zavřela oči.

„Možná,“ zamručela. Převalila se a opřela se zády o jeho hrud.
„Promluvíme si o tom ráno.“

„Tak jo,“ souhlasil.

Kaeda poslouchal, jak hlasitě a burácivě chrápe, ale miloval i to. *Tak to nebyly jenom sny*, pomyslel si hrdě. A brzy taky usnul, s rukou na jejím boku, kde bylo teplo.

Probudil ho smích.

Na nahém těle ho pájilo slunce. Dva rolníci, oba muži, které znal, ho kopali do nohou a pošklebovali se mu, že není zdravé spát venku bez šatů. „Vlezou ti do řiti brouci,“ varovali ho. Další výbuch smíchu. Zakalenýma očima se rozhlédl kolem sebe. Byla pryč a jediný důkaz, že se mu to nezdálo, představovala slehlá tráva vedle něj. Natáhl si kalhoty a utíkal k polím — „Brouci!“ chechtali se rolníci — a dostal se tam právě ve chvíli, kdy odlétala poslední loď. Zástup vesničanů, kteří se přišli na odlet podívat, mával téhle poslední lodi na rozloučenou, zatímco mizela v tenkém paprsku světla na nebi, až se ztratila úplně. Děti sborově volaly: „Ahoj!“ a Kaeda svěsil ruce podél boků a srdce se mu vyšlo z těla. Neviděl přicházet matku — až když mu se zmateným výrazem poklepala na holé rameno. „Kde máš košili?“ zeptala se. „Běž si obléct košili, ty hloupé dítě!“ Strkala ho pryč z pole, zpátky do vesnice, on klopytal a otíral si vlhké oči a ostatní rodiny se smály.

Nechal se pohltit prací. Dva palce vymačkávaly semena dhúby z hrdla stonku. Mačeta praskala o páteř rostliny, svazky se ohýbaly, o zbytek se postarala váha jeho těla. Sto kilo semen dhúby naplnilo pět košů, koše jely zpátky do vesnice, polovina zamířila do chladové stáže, druhá do mlýna, kde mozolnaté pěsti hodiny drtily rosolovitá semena na jemnou pastu v klenuté místnosti naplněné zvukem vlhkých úderů a salvami oplzlých vtipů. Z posekaných stonků se odřezávaly ostré konce a barvily se načerveno, svazovaly se k sobě a stavěly se z nich domy pro nové rodiny, jichž každý rok přibývalo.

Čhige porodila dvojčata. Kaeda byl u toho, vlhčil ručníky a sledoval oddanost jejího manžela Yotta, který pokorně seděl u jejího lůžka a šeptal: „Už brzy, už brzy, už brzy,“ a křičel: „Ted! Ted! Ted!“ Nakonec se děti narodily. Zdravé holčičky, tři kila, obě hrdé nositelky ostrého nosu svojí matky. Kaeda čerstvým rodi-

čům poblahopřál, a zatímco se rozplývali nad další generací, vyšel z lékařovy chýše a zazvonil na zvonec na znamení, že porod proběhl úspěšně. Zvuk se rozléhal po celé vesnici. Lidé u tmavých oken zapalovali svíce. Kaeda pohlédl do chýše na Čhige a Yotta a povzdechl si. Zdálo se mu, že se někomu dalšímu z jeho přátel rodí děti každý týden. Město se rozrůstalo dolů z kopce a domy přetékal do údolí. A každý týden někdo starší zemřel a uvolnil místo mladým.

Kaedův otec zemřel rok potom, co odletěla Nia. Byla to opičká nehoda. Kamarád do něj z legrace strčil a on, celý toporný, ztratil rovnováhu a zlomil si vaz o hranu dřevěného stolu. Muže, který ho zabil, ještě té noci ovládl pocit viny natolik, že odešel z města. Nikdy se nevrátil. Když přišlo další období vlhka a s ním i dravá zvěř, která číhala v okolních kopcích a lesích, prohlásili ho za mrtvého. „Výborně,“ prohlásila Kaedova matka, když se o mužově zmizení doslechla, a dál se k celé věci nevyjadřovala. Vrátila se s mačetou a úšklebkem ke stonkům dhúby, protože měla ještě dost práce. K ostatním vesničanům se chovala se stoickým klidem, děkovala jim za jejich laskavá slova, ale odmítala je podporovat v jejich nostalgii a modlitbách. Teprve když skončila s prací na poli a byla doma sama se svým synem, dala průchod smutku. Křičela a naříkala v Kaedově náručí a naplnila celý dům takovým žalem, že v něm nezbývalo místo na zármutek jejího syna, který Kaeda v péči o slzy své matky nechal ztvrdnout jako sedlinu na dně svého srdce. V noci se choulil pod dekou a utíkal do vzpomínek. Na otcovo teplé rameno v den, kdy se šli podívat na loď. Na prst, který ukazoval na hvězdy. Našel si vlastní místa k pláči. Místa, kam se dostala jenom Čhige, protože spolu zase začali spát.

Poměr začal měsíc po otcově smrti. Čhige si vyměnila práci s přítelkyní a poprvé za celé roky zase obdělávala pole po Kaedově boku. „Abych se ujistila, že nebudeš zaostávat za svojí kvótou,“

odpověděla, když se jí zeptal, proč se vyměnily, a i když nesouhlasně zamlaskal a řekl jí, že nepotřebuje chůvu, bylo mu lépe. Pracovali tiše a postupně začali vzpomínat na hry, které hráli jako děti.

„Všechny jsi přesvědčil, že noc voní kysele, protože měsíce jsou z ovoce kiri,“ smála se.

„A ty jsi znala pravdu.“

„Na tom nezáleželo.“ Otřela si pot z hrudi a zasmála se. „Ta lež se jim líbila víc.“ Zvedla svoji mísu semen a dlouze vydechla — tíha jejich společného příběhu jí vytlačila všechn vzduch z plic. „Připadala jsem si osaměle, když jsem vyrůstala vedle tebe.“

„Byla jsi moje jediná kamarádka.“

Řekl to spíš sobě než jí. Tiché uvědomění.

„Tomu,“ odpověděla, „nikdy neuvěřím.“

Ale i tak se usmála.

Bylo to nevyhnutelné: za několik dní, předtím než se po cestě domů rozešli, ho chytila za paži a oznámila mu čas a místo, aniž zmiňovala k čemu, což ani nemusela. Byl tam a byl připravený. Tápání z dob jejich dospívání bylo pryč, měli teď promyšlené pohyby dospělých, kteří ten tanec už znají a vědí, kam s rukama i nohama. Jeho prsty se propadly štětinatými kadeřemi jejích černých vlasů a ti dva se milovali na lůžku z pomačkaných šatů. Měsíce byly té noci rudé. Řekl jí, že jsou rudé, protože je spálil žár slunce, a ona se smála a strčila ho do holého ramene a šeptala do jeho slané kůže: „Mlč, mlč, mlč.“

Uplynula tři období lásky.

Čigin manžel se o poměru dozvěděl, tu zprávu mu do ucha pošeptal přítel, který mladé milence viděl jedné noci ve mlýně. Yotto jí dal na vybranou, a když si vybrala Kaedu, vydal se ke svému sokovi domů, zabušil na dveře, a jakmile se otevřely, mrštil Kaedou na zaprášenou zem, kde se navzájem zbili do krve, dokud z domu nevyrazila jeho matka pevně svírající mačetu v pravé ruce. Světlo zevnitř dodávalo jejímu rozložitému tělu ostré obrysy. Položila Yottovi čepel na žilnatý krk. „Nech ho vstát,“ zasyčela.

Když oba muži zase stáli na nohou, sklonila čepel. Řekla Yottovi, že má právo na jednu pořádnou ránu a nic víc, a než Kaeda stihl něco namítnout, srazil ho úder pěstí zase na zem, až mu vytryskla krev, a Čigin manžel ze sebe setřásl hněv a odkráčel. Kaedova matka stála nad ním a hodila mu mačetu k nohám. „Blázne,“ zlobila se, klekla si k němu a rukávem mu otřela krev z brady.

Odvedla ho dovnitř. Dala mu najíst.

„Milovala jsem tvého otce,“ řekla z druhé strany stolu, s rukama zkříženýma na hrudi. „Ale umřel jako idiot. To jsem mu nikdy neodpustila. Slib mi, že neuděláš stejnou chybu, nebo tvůj duch už nebude v tomhle domě vítán.“

Tiše odpověděl: „Slibuju.“

Sevřela mu ruku.

A tím to skončilo.

Za měsíc vyrostl v údolí nový dům, kde žili Kaeda a Čige s jejími dvěma dcerami. Ze starého domu si Kaeda přestěhoval šaty, nějaký nábytek, který mu matka vnutila, sklenici s prstními kostmi — na to, aby je tam nechal, se cítil moc provinile — a jednu dřevěnou flétnu, o které řekl Čige, že mu ji kdysi dal darem někdo z ciziny. Byl vděčný, když se na ni už dál nevyptávala. Nástroj uložil tak, aby na něj nebylo vidět, do jedné zásuvky ve svém prádelníku, a vytahoval ho, když byl sám a přišel na něj smutek — ale ani tehdy to nebylo na dlouho. Nikdy na něj nehrál.

Yana a Elby prožily celé dětství ve dvou domovech, jednom na úpatí kopce a druhém skoro na vrcholu, a nechápaly zdvořilé napětí mezi jejich třemi rodiči, když si je otec chodil vyzvednout ve svých dnech volna — to až když byly starší. S Kaedou vycházely dobře. Sám děti mít nemohl — u některých těl to prostě nejde, říkal doktor —, ale choval se k nim jako k vlastním. Nikdy je neuhodil ani na ně nezvýšil hlas a rozesmíval je legračními obličejí. To vyvažovalo chvíle, kdy se jim vzdaloval; noci, kdy slyšely, jak chodí po domě; zuřivé tempo jeho kroků, jako by zapomněl něco udělat, ale nemohl si vzpomenout, co a kde.

Když mu bylo třicet sedm, zase se na rudém nebi objevilo dvanáct zelených linek. Stál tam v davu spolu se zbytkem uvítacího výboru a prudké poryvy větru ohlašovaly přilet lodí. Čhiginy dcerky — teď osmileté — běhaly v kroužcích kolem své matky, zatímco cizinci vylézali z útrob svých lodí. „Podívej se na guvernéra,“ kývla Čhige hlavou k jejich vůdci, který se před cizinci klaněl, jako by to byli bohové. „Jako první je vítá, ale na poli se skoro neukáže a nechodí na návštěvy. Vůbec neví, jak to tady chodí. Podívej, jak se klaní. Jako kdyby byl z rosolu.“ Když se nedočkala odpovědi, otočila se na Kaedu. „Co se děje?“ Dotkla se jeho ruky a on k ní stočil pohled. „Kde jsi?“ zeptala se šeptem.

Usmál se až moc široce.

„Jsem tady,“ odpověděl.

Té noci nebylo vůbec těžké zmizet, protože holčičky se brzy unavily a bylo potřeba je odvést domů. Kaeda objímal Sada, popíjel, smál se s přáteli a hrál roli hýřila, který nejde domů, protože se skvěle baví. Když si pro něj Čhige přišla, odbyl ji s tím, že slavnost teprve začíná, a považoval se za skvělého стратега, když se slitovala a navrhla, aby zůstal, a vzala holčičky domů sama. Jakmile si byl jistý, že odešla, omluvil se ze Sadovy společnosti pod záminkou, že jde pro další pití, a ztratil se v davu. Přešel přes náměstí s ohněm ke vstupu do uličky. Na lavičce seděla Nia. Dívala se, jak se k ní blíží, a její tvář vůbec nepoznamenal čas. Měla na sobě světle červené šaty, které jí splývaly po těle, jako by se vykoukala pod tajícím měsícem. Byla krásná jako vždycky. Jenom při pohledu na ni cítil horko v břiše.

„Nerozloučila ses,“ vytkl jí.

Zvedla obočí a její druhý hlas pronesl: „Spánek ti sluší. Byla by škoda tě budit.“ Druhý hlas už tehdy ztratil své kouzlo — už věděl, jak její technologie funguje. Pokrčila rameny a korálky na jejím krku zacinkaly. „Nepřipadalo mi to nutné. Věděla jsem, že tě zase uvidím.“

„Celých patnáct let jsem tě nenáviděl.“

Její úsměv pohasl a rysy ztvrdly. „Tu nenávisť si klidně nech,“ odsekla. „Strávili jsme spolu jednu noc. Nic víc.“ Udělala rukou gesto, kterému nerozuměl, a podívala se jinam, do ohně. Zahlédl v její tváři něco, co si nikdy nemyslel, že u ní uvidí. Vyčerpání. „Nejsem žádná bohyně,“ řekla. „Nejsem tady, abych vyslyšela tvoje modlitby.“

Posadil se vedle ní. Pořád cítil hněv, ale už ne tak spalující.

„Proč sedíš sama?“ zeptal se jí.

„Mám ráda slavnosti,“ vysvětlila, „ale nemám ráda davy.“

Přikývl, ale nerozuměl tomu.

„Vypadám jinak?“ chtěl vědět.

„Od toho jsou zrcadla,“ odsekla.

Sykl.

„Promiň,“ řekla. „Cesta sem byla náročná.“ Přejela si rukou po tváři, takže se jí na kůži udělaly brázdy. „Omluvila jsem se.“

„Dobře,“ odpověděl, moc hrdý na to, aby se tvářil, že je všechno v pořádku.

„Jsem unavená, Kaedo. Za dvacet hodin odlétám. Chci si užít života. Zkus mi to usnadnit, prosím tě.“

„Co chceš?“

„Strávit s tebou noc.“

Zasmál se.

„Doopravdy,“ přesvědčovala ho. „Jsi přitažlivý. Aspoň přitažlivější než tihle chlapi.“ Kývla směrem k Sadovu stolu, kde se hlavy nezadaných otáčely po každé ženě, která prošla okolo. Oba se rozchechtali a smích ustal, když mu položila ruku na ruku. „A líbíš se mi.“

Zadrhl se mu dech.

Štvalo ho to.

Jak ho jediný její dotek dokáže odzbrojit.

Tentokrát se neprosmekli slavností jako minule. Na Kaedův návrh se pustili dál uličkou, pryč od zvědavých pohledů, a sešli

z hlavní cesty. Vydali se k mlýnu. Vevnitř prošli kolem řad díží, kde se drtila semena, po schodech na půdu za svázané hromady ostnů ze stonků. Bylo to jiné než minule, nebo snad stejné, ale Kaeda si všímal jejich jiných aspektů: jako když se mu odmítala podívat do očí, když byl v ní, jako by tam ani nebyl nebo tam nebyla ona, jako by byla na nějaké jiné planetě a milovala se s někým jiným. Navzdory její odtažitosti ale lapal po dechu, vzpínal se a objímal ji, jako by byla jeho vlastní bijící srdce.

„Podívej,“ řekla, když bylo po všem a vyčerpaní spolu leželi na zemi. Prsty rozčísila jeho pubické ochlupení. Zeptal se jí, co se děje. „Už je tam trochu šedé,“ zašeptala.

Znělo to skoro smutně.

Ráno jí nabídl, že ji doprovodí zpátky na pláň, ale ona se dotkla jeho paže a prohlásila, že radši půjde sama. A tak se vrátil na náměstí, kde pomáhal uklízet po slavnosti. Oklepával drobký z polštářů a připojil se k ostatním, kteří nosili misky na umytí k řece. Když uslyšel nad hlavou zapraskání nebe ohlašující odlet lodí, nepodíval se. Nechtěl. Až když zmizela poslední zelená linka a jemu se po ní mohlo zase bezpečně stýskat.

Jeho matka zemřela ve spánku na konci období vlhka. Selhalo jí srdce. Našla ji sousedka, jak v ruce pevně svírá jeden z otcových starých sandálů, které do té noci měla u vchodových dveří, jako by se stařec mohl každou chvíli vrátit z pole a hledat je. Kaeda zapálil hranici a vysypal její popel do jam na vlhko a po tom popelu jako by následovala i jeho střeva jako lana bičující temnotu pod ním.

Té noci usnul s hlavou v Čhigině klíně. Hladila ho po vlasech a broukala staré písně, které zpívali jako děti. Písně, jež se děti učí od svých matek, aby se smířily s temnotou.

Na mrtvé se nezapomnělo, ale živí šli dál. Jejich dcery byly za chvíli dost staré, aby mohly pracovat. Elby, ta silnější a serióznější

z nich, se přidala k lovcům a povídává Yana si prokřupla klouby na prstech a dala se do práce ve mlýně.

Nebyly jediné, kdo dostal nové úkoly. Kaeda po úrazu zad — ruplo mu v nich, když táhl těžkou nádobu semen — už nemohl obdělávat pole, a tak dostal práci ve sběrné budově, kde obsluhoval jednu z vah na semena a vážil koše, které mu přivázeli rolníci. Musel si poradit i s narůstajícím břichem, za něž vděčil velkým talířům masa a pečiva — s věkem taky přišel na to, že má rád sladké. Často k nim na návštěvu chodil Yotto, jejich bouřlivá minulost už se dávno urovnala. Dokonce už o té dávné době, kdy se v prachu prali o Čiginu lásku, dokázali vtipkovat.

Období vlhka se již chýlilo ke konci, když Yotto seděl u Kaedova pracovního stolu, žmoulal něco v rukou a zeptal se ho na jejich dcery. „Neříkaly ti něco? O... mužích?“

Kaeda zavrtěl hlavou — Yottovy starosti mu připadaly legrační. Odpověděl mu, že se tím nemusí trápit, i když věděl, že se Yaně líbí jeden lovec. Neviděl důvod, proč by toho muže měl zatěžovat věcmi, které nemohl změnit. „Radši se soustřeď na jiné věci,“ nabádal ho.

Yotto se uklidnil, ale ještě nebyl připravený odejít, popotahoval se za šedé vousy a zeptal se Kaedy, jak dlouho chce ještě pracovat ve sběrném domě. „Neměl bys tady být,“ zamlaskal. „Tobě je souzené pole. To ví každý.“

„Až se mi spraví záda, vrátím se tam,“ ujistil ho Kaeda.

Ale když se mu za měsíc záda opravdu uzdravila, zůstal tam, protože si uvědomil, že mu vyhovuje, když může sedět a odpočívat. A tak vážil, zatímco Čhige dál dřela na poli, její tělo jako živá síť svalů a šlach. Když zvedala koše, aby je položila na Kaedovu váhu, opírala se loktem o stůl a chlubila se, o kolik déle než on na poli vydržela. „Rok a pět dní,“ chvástala se, když mu bylo čtyřicet devět. „Dva roky a dvacet,“ kasala se, když mu bylo padesát.

„Tři a osmdesát,“ dořekl za ni s ironickým úsměvem, když mu bylo padesát jedna.

Naklonila se přes stůl a políbila ho na koutek úst. „Vyhrála jsem,“ zašeptala, protože i po takové době mezi nimi panovala silná rivalita.

Když mu na konci období sucha bylo padesát dva, seděl sám na lavičce na náměstí, zatímco se ostatní na polích účastnili Dne vyloďení. Chtěl, aby si Čhige, Yotto a jejich dcery pro jednu užili oslavu bez něj. Na náměstí sledoval, jak se chystají dlouhé stoly a staví ohniště, a přemýšlel, co si o něm pomyslí Nia teď, když mu z vlasů zůstal hustý chomáček bílé a jeho svaly — kdysi zpevněné tvrdou prací — skrývala vrstva tuku.

Když později té noci oheň hořel nejjasnějším plamenem a oni seděli vedle sebe u dlouhého stolu a teprve vplouvali do rozhovoru, zeptal se jí na to. Byla teď o šestnáct let mladší než on. Její mládí ještě nikdy nebylo zřetelnější. Možná přemýšlela právě o tom, když si ho prohlížela a mnula si jemnou tvář. „Vypadáš dost vznešeně,“ podotkla.

„A ty,“ usmál se, „jako včera.“

Usmála se. „Jak dlouho jsi čekal, až mi budeš moct tohle povědět?“

„Pět let,“ přiznal.

Zasmáli se a po přípitku vypili svoje misky s kořalkou.

Byla to poslední noc, kdy spolu spali. Síly mu stačily na jedno kolo. Když spolu leželi v chladné noci — oblečení, protože jemu byla moc velká zima na to, aby zůstal nahý —, přemýšlel, jak náročné asi je být pořád v pohybu a přistávat na místech, kde jsou vaši milenci buď staří, nebo mrtví. Řekla mu, že to náročné není vůbec. A když zatínala a zase uvolňovala pěst pravé ruky, řekla mu, že den, kdy se zastaví, bude dnem, kdy zemře. Otočila k němu hlavu, nakrabatila obočí a zeptala se ho, proč se směje. Otřel si oči a odpověděl, že neví, i když ve skutečnosti věděl, ale nechtěl jí to vysvětlovat ze strachu, aby se jí nedotkl: její slova mu přišla absurdně dramatická. Nechala ten okamžik pominout. Ráno se rozešli bez rozloučení. Oba věděli, že se brzy zase setkají.

Když během příštího období sucha guvernér zemřel na mrtvici, přišel čas zvolit nového vůdce. Nikoho nepřekvapilo, že se jím stal Kaeda. Svůj politický vzestup započal nevědomky jako pracovník ve sběrném domě, kde si při vážení košů rolníci zapamatovali jeho jméno, mluvili s ním a důvěřovali mu jako někomu, kdo je jedním z nich, protože jeho fialové dlaně svědčily o zkušenostech s dřinou na poli. Kandidoval proti synovi zesnulého guvernéra, nevýraznému muži, který se do funkce hlásil čistě kvůli tlaku svých strýců a tet, toužících založit dynastii. Od začátku bylo jasné, jak volby dopadnou — guvernérův syn odstoupil ještě před sečtením hlasů a zbytek večera strávil v hospodě, kde rozhlašoval, že volby byly od začátku zfalšované; každému, kdo byl ochotný ho poslouchat, kupoval pití, i když ani těch pár lidí, kteří mu věnovali čas, nepřesvědčil nebo jim to bylo jedno. „Nakonec měl otec pravdu,“ oznámil Kaeda Čhige v den, kdy se nastěhovali do guvernéřského domu na vrcholku kopce. „Patří mi to tady.“ Odpoledne pak hodil sklenici s prstními kostmi do jam na vlhko, kde se připojily k ostatním mrtvým, protože proroctví se naplnilo.

Jako guvernér každoročně navštěvoval ostatní vesnice, aby s ostatními vůdci probral obchodní dohody a diskutoval o hranicích polí. Každý měsíc měl koordinační schůzky se jmenovanými zástupci pracovníků ve mlýně, lovců a obchodníků a každý týden další schůzky, kdy si zástupci jednotlivě stěžovali na ostatní nebo na něj. A denně — a někdy se mu zdálo, že snad co hodinu — mu někdo klepal na dveře, vesničan, který potřeboval rozsoudit nějaký další územní spor se sousedem. Z jeho domu se stal nový chrám nářků. Na všechno dbal, včetně obchůzek polí, prvních zářezů do masa ulovené zvěře, proslovů u sklizně a slov pozhánání pro všechny novorozené děti. Každý večer byl vysílený stejně jako Čhige z práce na polích, a když zapadlo slunce a vzduch se ochladil, seděli spolu na verandě a nic neříkali, jenom s prázdným výrazem zírali na vesnici, která byla jejich. Čhige pozorovala sekce pole, jež bylo ještě potřeba obstarat, zatímco Kaedův zrak mířil

výš, na pole hvězd. Byl nevýslovně unavený a přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby byl v mládí moudřejší — kdyby opatrněji volil slova.

Ani si toho nevšiml a uplynuly celé měsíce.

Nadešel čas Niina předposledního přiletu a on před shromážděným davem pronesl řeč o oběti, kterou cizinci přinášejí, zatímco se pohybují prostorem a časem, aby rozvezli jejich úrodu. Když prasklo nebe a objevily se zelené linky a všechny ty děti, jejichž jména neznal, s očima navrch hlavy sledovaly přilet lodí, nepřemáhala ho nostalgie, ale intenzivní starost o ty maličké kvůli letům zúctování, která měli před sebou. Chtěl děti varovat, že čas není jejich přítel; že dnešek sice může působit jedinečně, ale pak přijde zítřek a po něm další den; že dobře prožitý život je v nejlepším případě jako pozvolné rozplétání uzlu na srdci. Ale držel jazyk za zuby. Nechal je, ať se radují ze světél. „Přivítejme je s otevřenou náručí,“ vyzval všechny.

Když Nia vystoupila ze své lodi, málem ho nepoznala, dokud nebyla dost blízko na to, aby potřásla jeho sedmašedesátiletou rukou. Pohled na jeho jaterní skvrny ji právem vyvedl z míry.

„Ráda tě vidím,“ řekla.

Povídali si u ohně jako staří přátelé. Společně hartusili nad těžkostmi vůdcovství. Mluvili o tom, jak vyčerpávající je řídit loď, vesnici. Střídali se v dolévání misek. Pak upadli do příjemného mlčení a vychutnávali si žár ohně a silně hořkou chuť nápoje. Úzkost, kterou Kaeda cítil během dne, povolila, zatímco seděl vedle ní a obdivoval tanečnický a oheň, jenž pozvolna slábl. A když nadešel čas, krátce ho objala a vrátila se k lodi a teplo toho objetí s ním zůstalo i po jejím odchodu.

Přišel k dlouhému stolu za Čhige a trochu se vylekal, když si mezi palcem a ukazováčkem promnula lalůček pravého ucha a poznamenala, že jí přišlo, že jsou si s tou cizinkou dost blízci. V jejím hlase ale nebyla slyšet žádná žárlivost, spíš se pobaveně usmívala. Byla to prostá, věčná věta, která ho rozetnula vedví.

„Ne, to nejsme,“ řekl a naposledy se ohlédl na Niu odcházející od ohně. „Viděli jsme se jenom párkrát.“

Pak už se setkali pouze jednou, v osmdesátém druhém roce jeho života.

Ten rok se nebe prolomilo a do Páté vesnice přišla nečekaná návštěva.

Bylo období vlhka a do Dne vylodění a Niina posledního cyklu zbývalo ještě několik měsíců. Ve vesnici bylo ticho, až na chřestění křídel nočních brouků a vzdálené vytí z lesa. Kaeda spal v guvernéřském domě, oční víčka se mu chvěla a zdálo se mu o dni, kdy ho otec vzal podívat se na loď, a probudil ho zvuk, který rozechvěl okenice. Posadil se, celý zmatený, nejistý, jestli se mu to jenom nezdá, dokud Čhige roztrřesenou rukou nenahmatala ve tmě tu jeho. Vzal si hůl, kterou měl u postele. Když vyšli na verandu, uviděli to — ohnivou kouli klouzající po obloze. Se zatajeným dechem oba sledovali, jak se koule snáší dolů a přistává na polích jižně od vesnice s takovou silou, až se země otřásla.

Když došli na náměstí, už se tam shromáždil dav. Mezi plačícími dětmi a dospělými, kteří se dožadovali odpovědí, Kaeda našel Elby. Poslal ji, aby se s dalšími lovci podívala na místo srážky, z něhož v tmavé dálce stoupal dým nad střechy. Elby utíkala pryč a on s Čhige obcházeli jednotlivé rodiny, aby je uklidnili a ujistili, že budou v bezpečí. Čekání na zprávy od lovců se nekonečně vleкло. Seděl na lavičce, snažil se rozmasírovat bolest v kolenou a bál se o dceru, dokud se s ostatními lovci nevrátila branami vesnice s tělíčkem nahého dítěte.

Byl to chlapec. Jeho tělo bylo to jediné, co na místě našli. Všechno ostatní bylo horké a zčernalé. „Prostě tam ležel,“ řekla Elby. „Jen tak, mezi troskami.“

Chlapec měl modřiny a krvácel, ale nebyl polámaný, a tak ho odnesli do doktorova domu, kde mu povrchové rány očistili mokrou žínkou a zavázali čistými obvazy.

Byl maličký a hubený — mohlo mu být nanejvýš dvanáct. Měl propadlé tváře a celé tělo tak vyzáblé, až Kaeda ucukl strachy, že kdyby se chlapec pokusil postavit, zlomily by se mu kosti. Nehrozilo ale, že bude chtít vstávat, protože tvrdě spal a nezbudily ho ani hlasité a zoufalé rozhovory všech kolem něj.

Chlapec spal tři dny v posteli v doktorově chýši a vesnicí se šířily zvěsti o tom, kdo je, jestli démon, polobůh nebo posel války; zvěsti zrozené jenom z bojácné představivosti, které získávaly na váze a pravdivosti, čím víc se šířily mezi domy, od úst k ústům. Kaeda se o povídačky nestaral a přes doporučení svých rádců dál chodil na návštěvy do doktorovy chýše. „Kdysi o mně říkali, že jsem prokletý,“ vyprávěl spícím dítěti a na důkaz svých slov zvedl zjizvenou ruku. „Je lepší je neposlušovat. Řeči zbabělců neberou konce.“

Třetího dne se chlapec z dlouhého spánku probudil. Kaeda přes celou vesnici uslyšel zvonění doktorova zvonce a dral se do chýše a odstrkoval přitom lidi holí, až se vmáčkl do místnosti s nemocným, kde našel dítě schoulené v nohách postele, s koleny přitisknutými k propadlé snědé hrudi, a hlavní mlynář ho bombardoval otázkami, odkud je a co chce. Chlapec nereagoval. Seděl přitisknutý zády k pelesti a na neznámé se díval přes hradbu předloktí bez jediného chloupku očima stejně divokými jako jeho zacuchané černé vlasy. Hlas hlavního mlynáře se s každou další otázkou zvyšoval a jeho obličej rudl, dokud Kaedovi nedošla trpělivost a nevyhnal všechny ven, kde ho obklíčili.

Byla tam celá vesnice. A všichni vykřikovali různé varianty téhož: že chlapec představuje potíže a že mezi ně nepatří. Vykřikovali, dokud Kaeda nezvedl ruku a neumlčel je. Zadíval se do davu. Je jasné, že mají strach, pomyslel si. Byl to první nečekaný přílet plavidla od doby před začátkem Dnů vylodění. Ani on nevěděl, co dělat. „Chápu, jak vám teď je. Jsem na tom stejně. Ujišťuju vás, že to dítě je tady jenom dočasně. Až přijde Den vylodění, předáme

ho cizincům. Do té doby ale musíme zůstat v klidu a nezapomínat, že je to jenom malý kluk.“

„Den vylovení je za tři měsíce,“ ozval se Goro, jeden z rybářů. „Kdo se o něj do té doby bude starat?“

Vesničané se dívali jeden na druhého a suchá tráva se třepotala v horkém vánku.

„Já,“ odpověděl Kaeda.

Čhige nebyla nijak nadšená, když se Kaeda vrátil domů s cizincem po boku. Ukázala chlapci, aby počkal v obývacím pokoji, a zatáhla Kaedu do ložnice, kde mu hlasitým šeptem dala najevo, jak se zlobí, že se s ní předem neporadil. Jeho omluvy vyslechla bez výrazu — ta vysvětlení, jak ho frustrovalo chování ostatních a jak rychle dokázali odsoudit dítě v bezvědomí. A když skončil, sevřela rty do tenké čárky a on se bál, že svými slovy nic nezměnil, dokud nezamručela: „Běž zjistit, jestli má hlad.“

Ve skutečnosti už od začátku zamýšlel, že chlapce vezme k sobě. Už od té noci, kdy přiletěl, protože pro něj bylo těžké odolat čemukoli, co se sneslo z nebe.

Na život s chlapcem si museli oba zvykat. Zdálo se, že nerozumí jejich jazyku a vlastním nikdy nemluvil. Byl s nimi v domě němý společník, hluchý k jejich snahám mu pomoci. Když se mu poprvé chtělo na záchod, vykonal potřebu v posteli. Čhige vyprala povlečení a Kaeda mu ukázal venkovní nočníky a naznačil, jak se používají. Kaeda takové dítě ještě nikdy nepotkal. Jeho pohyby byly drobné a přesné, chůze téměř neslyšitelná. Bylo snadné zapomenout, že tam vůbec je, a Kaeda si na to vzpomněl, jenom když zaslechl tiché zakašlání z rohu místnosti a uviděl chlapce, jak si zakrývá oběma dlaněmi pusy a chvějí se mu ramena, jako by očekával, že dostane výprask.

V těch dnech k nim chodilo méně hostů. Yana odmítala překročit práh domu. Dokonce i Elby, jakkoli byla nebojácná lovkyně, si dávala záležet, aby se s chlapcem moc dlouho nezdržovala ve stejné místnosti. „Ostatní mají pravdu,“ šeptala, když nakukovala

do obývacího pokoje, kde dítě zíralo z okna na nebe, jako by nikdy v životě žádné nebe nevidělo. Jako by to bylo nemožné. „Je s ním něco v nepořádku.“

„Je trochu zvláštní,“ uznal Kaeda. Pohladil si starou jizvu na ruce. „Ale zvláštní neznamená špatný.“

Chlapcova podivnost ho fascinovala. Kaeda dítě bral na svoje dlouhé bezcílné toulky za vesnici, jednak aby Čhige dopřál prostor a jednak aby zkusil poodhalit jeho tajemství a zjistit, jestli se jim nepodaří navázat nějaký vztah. Byla to taková hra. Chlapec za ním chodil bez odporu, skoro jako v bezvědomí, a z transu se vytrhl jenom ve chvílích, kdy Kaeda sáhl do tlumoku a podal mu koláč.

Kaeda toho na procházkách namluvil dost za oba. Začal jemnými, zvědavými otázkami. Ptal se, odkud chlapec je a jestli má rodinu. A potom, když už bylo jasné, že se mu žádných odpovědí nedostane, mluvil Kaeda o sobě. Zahájil to prostými fakty. Když opřený o hůl v doprovodu opatrně našlapujícího, mlčenlivého chlapce stoupal po úpatích, pověděl mu jména svých rodičů a to, že se s Čhige znají už od dětství. Že je guvernér a že má na starosti, aby byli všichni v bezpečí. Čím víc během těch dní a týdnů chodili, tím víc mu toho vyprávěl, jako by byl chlapec prázdná nádoba, do které naléval svoje vzpomínky a myšlenky, to všechno s vědomím, že mu nádoba nerozumí, nepřikyvuje a na nic se neptá. Když se nad poli šerilo, zmocňovaly se ho sentimentální myšlenky; myšlenky, kvůli nimž si z něj Čhige často dělala legraci, ale chlapec je vstřebával stejně jako vítr a světlo. Dětská dobrodružství ve žlutých polích. Náročná sklizně. A když zapadalo slunce, tiše a šepotavě ho přepadaly obavy, které v sobě nosil celé roky.

„Tohle je jediný západ slunce, který znám,“ řekl jednou odpoledne s úsměvem, tahal přitom trávu z hlíny a omotával si suchá stébla kolem prstů. „Mám štěstí, že je tak krásný.“ Ta slova po chlapci sklouzla, aniž na něj jakkoli zapůsobila, zatímco žvýkal svůj koláč a díval se skrz rudé nebe do bodu, který Kaeda neviděl.

Bylo pozdě odpoledne, seděli spolu v rozsedlině kopce a sledovali tmavomodrý příchod noci, když uslyšeli hudbu.

Zpoza stromořadí přicházeli rolníci, kteří pochodovali po polní cestě s koši dhúby a zpívali píseň návratu. Jako by vycházeli přímo z Kaedovy paměti. Hned se pohroužil do svého nitra, zasažený emocemi, zatímco poslouchal sílicí melodii zpívanou mladými a silnými rolníky, a u slov „vezmi si den, ale nech mi noc“ mu vyhrkly slzy. Popotáhl a oťrel si obličej. Teprve tehdy se ohlédl na chlapce, protože si uvědomil, že není sám, a uviděl něco překvapivého: chlapec měl zavřené oči a nastrožoval ucho směrem k hudbě, jako by se v ní koupal.

„Takže máš rád hudbu,“ usmál se Kaeda.

Když se vrátili domů, přinesl ze zaprášeného kouta prádelníku flétnu. Chlapce ten předmět mátl, dokud mu Kaeda nepředvedl pár trylků, u nichž se chlapci rozzářily oči a začal po nástroji natahovat ruce.

Tak začaly hodiny flétny. Když měl Kaeda čas, učil ho hrát — jak flétnu držet, jak svírat rty —, a jak ho učil, vzpomínal ve vlnách rozkoše a lítosti na Niu u vstupu do uličky, na její hrající siluetu. Naučil chlapce staré písně.

Chlapec se i přes jazykovou bariéru učil rychle. Bylo jasné, že má s hraním zkušenosti, byť ne zrovna s flétnou. Netrvalo dlouho a začal Kaedu v jeho schopnostech překonávat — ke starcově radosti i žárlivosti se to stalo jen během pár dní — a uměl hrát i nové písně, jež Kaeda nikdy předtím neslyšel a které byly svým vlastním způsobem krásné. Když chlapec jednou večer zahrál něžnou a tklivou píseň pro Čhige, byla dojatá, a jakmile přišla Yana s čerstvými potravinami a slyšela hudbu z chlapcova pokoje, poprvé za celé měsíce překročila práh a posadila se ke stolu, kde se na chvíli zaposlouchala.

Kaeda chtěl chlapci flétnu jenom půjčit. Nebyl to dárek. Ale při jídle měl chlapec flétnu na klíně a bral si ji s sebou do pokoje, když šel spát, a když se domem rozléhala jeho píseň, Kaedovi

kazila náladu umíněná myšlenka, že ho flétna zradila, že ho zne-
užila, aby se dostala ke svému pravému majiteli. Pochopil, že je to
pravda, když o ní Čhige jednoho dne začala mluvit jako o „chlap-
cově flétně“.

„Není jeho,“ rozzlobil se.

Čhige na něj překvapeně zírala.

Hudba mu v noci pronikala do uší. Přinesla s sebou noční
můry, v nichž Nia seděla v nohách jeho postele se slzami v očích
a ptala se, kam se poděl dar, který mu dala. V těch snech ji ujiš-
ťoval, že si ho celé ty roky nechal a že to může dokázat, jestli se
mu tu zatracenou věc podaří najít. Byly to noční můry, v nichž
převracel celý dům vzhůru nohama, vytrhával parkety, mačétou
kuchal matraci, dokud se nevybudil a rukama nešátral ve vzduchu.
Během nejhorší z těch nocí se vypoťoval z ložnice, ještě napůl ve
snách, opíral se rukou o zeď, dobelhal se až do chodby a dostal
se tak daleko, že už otáčel klikou do chlapcova pokoje s myš-
lenkou, že se chce na flétnu jenom podívat, naposledy ji vzít do
ruky, přesvědčit se, že je v bezpečí, ale zastavily ho tlumené vzly-
ky vycházející zevnitř, takže se probral z polospánku a odstoupil
ode dveří. Do postele se vrátil s prázdnýma rukama a doufal, že
mu přijetí situace přinese klidný spánek. Ráno se ale cítil úplně
stejně. Unaveně.

Měl prázdné kapsy.

Dělal, co mohl, aby svůj neklid před chlapcem skryl. Nuceně
se usmíval, i když k tomu nebyl žádný důvod, a přestože ztrácel
chuť k jídlu, pekl pro něj spousty koláčů. Při jídle nandával svoje
přebytky na chlapcův talíř a sledoval, jak mu chutná. A zatím-
co ho v noci Čhige hladila po vlasech, kladla mu stejnou otázku
jako vždycky, když byl v takové náladě: kde je a kam jde. Na což
odpovídal stejně jako pokaždé.

Jsem tady, jsem tady.

Tóny flétny se nesly obdobím vlhka a pak přinesly sucho, do-
kud se pod spalujícím sluncem hlína nezačala drobit a stonky

nezkřehly. Vesnice svorně zadržovala dech před přiletem cizinců a čekala, kdy chlapec konečně odletí, zatímco Kaeda s hrůzou odpočítával svoje dny.

Když nebe prasklo a v chuchvalcích mraků se objevily zelené linky, věděl, že je to pravděpodobně poslední Den vyloďení, který zažije. Den, kdy se naposledy uvidí s Niou Imani. Potom co na polích pronesl uvítací řeč, kterou si cvičil na procházkách dlouhé týdny předcházející té chvíli, vykašlal si na rukáv hlen a přemýšlel, proč si teď, na konci, nic nepřeje víc, než aby mohl nastoupit do jedné z lodí a odletět s ní. Proč ta touha dřímá v jeho srdci i po takové době. Proč tak jasně žhne. Hned jak Nia vystoupila z lodí, objala ho. Byla mladší a silnější než kdy dřív a v jejím náručí si připadal maličký. Jakmile ho pustila, vyslovil svoji žádost, a překvapilo ho, když bez jakéhokoli zaváhání souhlasila, že s sebou chlapce vezme. „Zajímavé,“ trochu se usmál. „Čekal jsem, že se budeš bránit.“

„Proč bych měla?“ zeptala se a opětovala mu úsměv.

„Nikdy jsi mi nepřišla zrovna velkorysá.“

Její úsměv pohasl. Staré rány se znovu vynořily a on si nemohl pomoci. „Omlouvám se,“ vyrazil ze sebe nakonec.

„To je v pořádku.“ Nia si přehodila batoh přes rameno a vydala se k vesnici, kde už se chystala slavnost. „Ber to tak, že je to na oplátku za tvou společnost.“

U ohně se spolu nebavili dlouho — jenom se domluvili, kde si nazítří předají dítě. Nia se družila s ostatními cizinci a Kaeda zůstal se svými u dlouhých stolů, po očku se na ni na druhé straně ohně díval a doufal, že se jejich pohledy setkají a dají mu příležitost omluvit se za to, jak se k ní prve choval. Ona se na něj ale ani jednou nepodívala a odešla, než našel odvalu nebo chvílku, aby ji oslovil sám.

Té noci nespál. Až do rána chodil sem a tam chodbami domu a kolem dveří chlapcova pokoje.

Byl nelítostně horký den. Cestou na náměstí, kde na něj čekala Nia, se mu vedro opíralo do zad jako těžký náklad. Když k ní

přicházel, vesničané zametající ohniště a uklízející stoly je pokračadmu sledovali. Kývl na ni a ona kývla taky. A i když teď měl její veškerou pozornost, nevěděl, co má říct. Celou noc o tom přemýšlel, připravoval se na nějaký velkolepý projev, nějakou pointu, ale najednou nenacházel slova.

„Kde je?“ zeptala se.

„Tudy,“ řekl.

Vystoupali po strmé cestě k jeho domu. Zápasil s holí, ale když mu nabídla, aby se o ni opřel, odmítl. Na vrcholku byl úplně udýchaný, srdce mu přetékało a tlačilo se do povolených svalů v jeho hrudníku. Zavedl ji do obývacího pokoje, kde stál chlapec a u nohou mu ležela cestovní brašna, v níž měl náhradní šaty, nějaké koláče a další věci, co se mu podle Kaedy mohly hodit. Už se chystal zeptat Nii, jestli by si dala něco k pití, ale než to stihl udělat, sebrala chlapcovu brašnu a s rukou na jeho zádech zamířila ke dveřím. Kaeda šel za nimi. Sjela pohledem na jeho hůl a řekla: „Nemusíš s námi chodit dolů. Můžeme se rozloučit tady.“

„Ne,“ odmítl. „Půjdu. Zvládnu to.“

„Jestli to víš jistě.“

Společně pak prošli vesnicí, upíraly se na ně pohledy ostatních vesničanů a Kaeda zaostával za Niinou rychlou chůzí. Chlapec se ani neohlédl, aby se ujistil, že tam pořád je. Kaeda bolestí kloubů zatínal svaly v obličejí.

Všechno mu to protékalo mezi prsty.

Na poli žluté trávy, kde čekaly lodě a kam jim přinesli poslední dhúbu, se k němu oba cizinci otočili. Nia mu oznámila, že je čas. Kaeda přikývl, položil chlapci ruku na rameno a řekl mu, že si jejich krátký společný čas užil. Usmál se na chlapce způsobem, jehož byli schopni jenom dospělí, zároveň veselým a smutným a naplněným, a když mu říkal, jaké má štěstí, že odlétá s ní, sevřel jeho rameno silněji. Chlapec na něj bezvýrazně civěl, starcova slova šla mimo něj. Slova, která se čím dál víc zalévala slzami,